

304

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 27 stycznia 1954 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 15 lipca 1953 r. w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów.

Na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 28 października 1950 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. Nr 50, poz. 458) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 15 lipca 1953 r. w sprawie zasad i trybu uznawania lekarzy za specjalistów (Monitor Polski Nr A-70, poz. 852) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 21 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Lekarz, uznany za specjalistę I lub II stopnia w trybie ustalonym dla uznawania za specjalistów lekarzy wojskowych, jest specjalistą I lub II stopnia w rozumieniu niniejszego zarządzenia.”;

2) po § 25 dodaje się nowy § 26 w brzmieniu:

„§ 26. 1. Lekarze, którzy przed dniem 31 grudnia 1953 r. przepracowali okres przewidziany w niniejszym zarządzeniu w zakresie mikrobiologii, chorób zakaźnych, medycyny sądowej, fizjoterapii, higieny ogólnej, higieny komunalnej, higieny żywienia i żywności, higieny pracy, higieny szkolnej lub higieny morskiej, mogą być uznani za specjalistów odpowiedniego stopnia na pod-

stawie orzeczenia komisji weryfikacyjnej powołanej przez Instytut Doskonalenia i Specjalizacji Kadr Lekarskich.

2. Lekarz, ubiegający się o uznanie za specjalistę w trybie określonym w ust. 1, powinien w terminie do dnia 30 marca 1954 r. wnieść podanie do prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie, m. Łodzi) — wydział zdrowia, w którym jest zarejestrowany. Do podania należy załączyć dowody stwierdzające wykonywanie zawodu w danej dziedzinie medycyny.

3. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej (Rady Narodowej w m. st. Warszawie, m. Łodzi) — wydział zdrowia, po zasięgnięciu opinii zespołu specjalistów wojewódzkich przesyła podanie do Instytutu Doskonalenia i Specjalizacji Kadr Lekarskich.”;

3) dotychczasowy § 26 oznacza się jako § 27.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: *J. Sztachelski*

305

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU DRZEWNEGO I PAPIERNICZEGO ORAZ PREZESA CENTRALNEGO URZĘDU GOSPODARKI MATERIAŁOWEJ

z dnia 29 grudnia 1953 r.

w sprawie ustalenia gatunków makulatury i warunków technicznych obowiązujących przy dostawie makulatury dla przemysłu papierniczego.

Na podstawie § 9 uchwały nr 456 Prezydium Rządu z dnia 24 maja 1952 r. w sprawie gospodarki makulaturą (Monitor Polski Nr A-51, poz. 691) zarządza się, co następuje:

§ 1. Gatunki makulatury i warunki techniczne obowiązujące przy dostawie makulatury dla przemysłu papierniczego określa załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Przemysłu Drzewnego i Papierniczego: *J. Knapik*

Prezes Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej:
w z. *E. Sznajder*

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Drzewnego i Papierniczego oraz Prezesa Centralnego Urzędu Gospodarki Materiałowej z dnia 29 grudnia 1953 r. (poz. 305).

GATUNKI MAKULATURY I WARUNKI TECHNICZNE OBOWIĄZUJĄCE PRZY DOSTAWIE MAKULATURY DLA PRZEMYSŁU PAPIERNICZEGO

A. Wstęp.

1. U s t a l e n i a dotyczą makulatury używanej jako jednego z surowców do wytwarzania papieru, tektury i innych wyrobów papierniczych.

2. O k r e ś l e n i e. Makulatura jest to wybrakowany, zadrukowany, zapisany lub w inny sposób wykorzystany i nie nadający się już do użytku papier, karton

i tektura w formie wytworu bądź przetworu papierniczego. Za makulaturę uważa się również ścinki papieru, kartonu lub tektury nie nadające się ze względu na swój ograniczony format do dalszego użytku.

3. O z n a c z e n i e g a t u n k ó w. W zależności od przeznaczenia, składu surowców włóknistych, stopnia zadrukowania lub zapisania, stopnia zanieczyszczenia i barwy rozróżnia się 15 gatunków makulatury;

B. Wymagania ogólne.

4. Makulatura spakowana w bele nie może zawierać żadnych ciał obcych a również tomofanu, celulozoidu, cynfolii, pergaminu sztucznego oraz papierów impregnowanych i powlekanych smołą, bituminą i asfaltem, kalki naszynowej i ołówkowej. Makulatura nie może być zabrudzona smarem, tłuszczem i farbami olejnymi.

C. Wymagania szczegółowe.**5. Gatunki.**

- 1) *Skład gatunku I*: białe i kremowe nie zapisane i nie zadrukowane ścinki introligatorskie papieru i kartonu jednowarstwowego klas I, II i III (bezdzwone).
- 2) *Skład gatunku II*: białe i kremowe nie zapisane i nie zadrukowane ścinki introligatorskie papieru i kartonu klas IV—IX (drzewne).
- 3) *Skład gatunku III*: akta białe i kremowe zapisane i zadrukowane bez spinaczy, księgi handlowe, zeszyty bez okładek i zszywek; ścinki i odpadki papieru pakowego siarczynowego; ścinki i odpadki białe i kremowe zapisane i zadrukowane papieru i kartonu klas I, II i III.
- 4) *Skład gatunku IV*:
 - a) ścinki i odpadki papieru siarczanowego,
 - b) ścinki i odpadki papieru z celulozy siarczynowej nie bielonej.
- 5) *Skład gatunku V*: ścinki jasnokolorowe papieru i kartonu oraz odpadki papieru i kartonu białego barwnie zadrukowanego, zapakowane w osobne bele według kolorów: żółtego, czerwonego, zielonego i niebieskiego; kartonowe opakowania papierosów (główny barwnik nadruku decyduje o przynależności do danego koloru); odpadki bibulki papierosowej.
- 6) *Skład gatunku VI*: ścinki ciemnokolorowe papieru i kartonu oraz odpadki papieru i kartonu czarno zadrukowanego; ścinki jasnokolorowe nie sortowane według kolorów.
- 7) *Skład gatunku VII*:
 - a) gazety czyste i zwroty,
 - b) czasopisma ilustrowane bez zszywek,
 - c) książki bez okładek i zszywek oraz tektura biała zadrukowana.
- 8) *Skład gatunku VIII*: ścinki i odpadki tektury brązowej czystej i zadrukowanej oraz pudełka bez zszywek z tektury brązowej oklejonej lub nie oklejonej.
- 9) *Skład gatunku IX*:
 - a) worki z papieru siarczanowego, suche i wytrąsnięte, pozbawione wkładek asfaltowanych;
 - b) worki z papieru siarczanowego po sadzach i farbach.
- 10) *Skład gatunku X*: odpadki mieszane z papieru, kartonu lub tektury, opakowania z nadrukiem, tektura matrycowa.
- 11) *Skład gatunku XI*: worki z tkaniny papierowej, przedzia i sznurek z papieru siarczanowego.
- 12) *Skład gatunku XII*: stare cewki przędzalnicze nie impregnowane bez przędzy oraz tuleje papierowe.
- 13) *Skład gatunku XIII*: ścinki i odpadki papieru pergaminowego i kalki szkicowej, zapakowane według kolorów.
- 14) *Skład gatunku XIV*: wyroby z masy papierowej oraz beczki z masy papierowej po kałalonii,

XIV a: odpadki preszpanu,

XIV b: odpadki tektur nie wymienionych w grupach poprzednich.

15) *Skład gatunku XV*: papier i bibułka parafinowana.

6. **O d c h y l e n i a:**

- 1) W gatunku I — do 10% gatunku II. W pozostałych do 2% innych gatunków.
- 2) Dopuszczalne zanieczyszczenie we wszystkich gatunkach do 1%, oprócz gatunków IX i X (do 2%).
7. **W i l g o t n o ś ć** dla wszystkich gatunków 10%, dla IX i X gatunku — 12%.

D. Metody badań i odbiór.

8. **P o b i e r a n i e p r ó b e k.** Z partii, którą określa się na 2.500—6.300 kg pobiera się do badania 5 bel, które powinny charakteryzować całą partię. W celu określenia zgodności gatunku makulatury z warunkami pobiera się próbę według uznania stron do 10% ciężaru z każdego gatunku dostarczonej partii makulatury. W celu określenia wilgotności makulatury z każdej pobranej beli wybiera się z rozmaitych stron na głębokości 200—300 mm po jednej garści makulatury. Pobrane próby miesza się według każdego gatunku osobno. Z każdej otrzymanej mieszaniny pobiera się średnią próbę w ilości od 500 do 1000 g i kładzie się do hermetycznie zamkniętej puszki blaszanej albo do takiegoż naczynia szklanego.

9. R o d z a j e b a d a ń:

- a) oględziny zewnętrzne,
- b) badanie zawartości ścieru dla I gatunku,
- c) ważenie,
- d) oznaczenie zaśmiecienia,
- e) oznaczenie wilgotności.

10. P r z e p r o w a d z e n i e b a d a ń.

- 1) *Oględziny zewnętrzne.* Zgodność z wymaganiami ogólnymi i szczegółowymi co do czystości, zawartości ciał obcych i makulatury innych gatunków sprawdza się przez oględziny rozpakowanych bel i ważenie.
- 2) *Badania zawartości ścieru drzewnego.* 1 g fluoroglu cyny rozpuszcza się w 50 ml alkoholu i po rozpuszczeniu dodaje się 25 ml stężonego kwasu siarkowego. Tak przygotowanym roztworem zwilża się makulaturę. Makulatura bezdrzewna w miejscu zwilżenia nie może zabarwić się na kolor czerwony, gdyż zabarwienie takie świadczy o zawartości ścieru drzewnego.
- 3) *Metoda oznaczania zaśmiecienia.* Do oznaczenia zaśmiecienia z bel pobranych do prób według ust. 8 należy pobrać tylko te bele lub ich części, których wilgotność nie przekracza 15%. W celu określenia stopnia zaśmiecienia makulaturę każdego gatunku sortuje się osobno na stole sortowniczym wyposażonym w sito drucziane z oczkami o powierzchni 1 cm² i wysuwaną szufladką na śmieci. Makulaturę przetrząsa się i przebiera na sicie ręcznie. Ciężar wypadłych do szufladki śmieci oznacza się na wadze technicznej i wyraża się w procentach w stosunku do ciężaru sortowanej makulatury o wilgotności odpowiadającej wymaganiom określonym w ust. 7. Równocześnie z oznaczeniem stopnia zaśmiecienia wysortuje się te gatunki makulatury, których zawartość w danym gatunku jest ograniczona lub zupełnie niedopusz-

czalna. Robi się to w celu sprawdzenia dokładności sortowania makulatury. Wysortowaną część makulatury (niedopuszczalną) waży się, a zawartość jej wyraża się w procentach w stosunku do ciężaru pobranej próby.

- 4) *Metoda oznaczania wilgotności.* Celem określenia wilgotności pobiera się z każdej puszki z próbką naważkę 200—300 g makulatury. Po zważeniu na wadze technicznej próbę wysusza się w suszarce w temperaturze 100—105° C do stałego ciężaru, który oznacza się przez kilkakrotne ważenie dla kontroli. Zawartość wilgoci oblicza się w procentach w stosunku do pierwszego ciężaru naważki.

11. Ocena badań i prób.

- 1) *Dobra próba* zachodzi wtedy, gdy bela makulatury po przejściu wszystkich prób zostanie zaliczona do gatunku podanego w specyfikacji.
- 2) *Zła próba* zachodzi wtedy, gdy bela makulatury w wyniku prób nie może być zaliczona do danego gatunku. Można jednak taką belę zaliczyć do jednego z dalszych gatunków, któremu własnościami odpowiada.
- 3) *Ocena partii makulatury.* Partię makulatury przyjmuje się, jeśli wszystkie badane bele odpowiadają wymaganiom. W przeciwnym wypadku dostawca powinien całą partię makulatury raz jeszcze przesortować i przedstawić do ponownego odbioru. Drugie odrzucenie jest ostateczne.

E. Opakowanie, znakowanie, przewóz i przechowywanie.

12. Opakowanie.

- 1) Makulaturę dostarcza się w prasowanych belach o ciężarze 80—120 kg, ściągniętych przynajmniej

czterema drutami na krzyż. Makulatura gatunku VII a i b może być dostarczona w wiązkach, związanych drutem lub sznurkiem. To samo odnosi się do makulatury gatunku VII c, o ile usunięto okładki i zszywki.

- 2) Makulatura gatunku I—IV powinna być opakowana w papier lub karton w celu ochrony przed zanieczyszczeniami podczas przewozu i magazynowania.
- 3) Pozostałe gatunki dostarcza się bez opakowania papierowego. Każda jednak bela zawierająca drobne ścinki lub odpadki, jeśli istnieje obawa, że może ulec rozsypaniu, powinna być obłożona papierem, kartonem lub tekturą pochodzącą z odpadów.
- 4) Za tarę uważa się drut oraz opakowanie makulatury. Tara nie może przekroczyć 5% ciężaru brutto beli w gatunkach I—VI oraz 3% w pozostałych.

13. *Znakowanie.* Na każdej beli umieszcza się tabliczkę kartonową lub tekturową z napisem zawierającym: a) nazwę i adres dostawcy, b) nr beli, c) nr gatunku, d) wagę brutto.

14. *Przewóz.* Makulaturę przewozi się w krytych środkach przewozowych.

15. *Przechowywanie.* Makulaturę należy przechowywać w pomieszczeniach krytych.

F. Przepis przejściowy.

Do końca 1955 roku dopuszczalne są odchylenia w ciężarze bel.

306

ZARZĄDZENIE NACZELNEGO DYREKTORA GŁÓWNEGO URZĘDU KONTROLI PRASY, PUBLIKACJI I WIDOWISK

z dnia 27 stycznia 1954 r.

w sprawie pozbawienia debitu komunikacyjnego.

Na podstawie § 2 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 maja 1949 r. w sprawie organizacji i właściwości Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk oraz urzędów podległych (Dz. U. Nr 32, poz. 241) zakazuję rozpowszechniania tygodnika „Saturday Review”, wychodzącego w języku angielskim

w New York (Stany Zjednoczone A. P.), oraz dziennika „Deutsche Soldatenzeitung”, wychodzącego w języku niemieckim w Monachium (Niemcy zachodnie).

Naczelnny Dyrektor Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk: p. o. *M. Mikołajczyk*

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów (Warszawa, ul. Bracka 20a) w terminie 10 do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru.

Prenumerata Monitora Polskiego w 1954 r. wynosi cz. A (urzędowa) — rocznie zł 45.—, półrocznie zł 27.—, cz. B (ogłoszeniowa) — rocznie zł 42.—, półrocznie zł 25.—. Prenumerata przyjmowana jest na okres co najmniej półroczny: od I.I i od I.VII. Prenumeratę przyjmuje Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Warszawie, ul. Bracka 20a, Konto N. B. P. Oddział VIII Miejski, Warszawa, nr 69-412-102. Wysyłki egzemplarzy Monitora Polskiego dokonuje się wyłącznie po uprzednim otrzymaniu należności. Pojedyncze egzemplarze Monitora Polskiego nabywać można w Administracji Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, Bracka 20a w punktach sprzedaży w Warszawie: „Dom Książki”, Księgarnia Prawno-ekonomiczna, pl. 3 Krzyży 12, kiosk „Domu Książki” w gmachu sądów, al. Gen. Świerczewskiego 127, w kasach Sądów Wojewódzkich w: Białymstoku, Kielcach, Koszalinie, Łodzi, Rzeszowie, Stalinogrodzie, Wrocławiu i Zielonej Górze oraz w kasach Sądów Powiatowych w: Bydgoszczy, Bytomiu, Cieszynie, Częstochowie, Gdańsku, Gdyni, Gliwicach, Gnieźnie, Jeleniej Górze, Kaliszu, Krakowie, Lublinie, Nowym Sączu, Olsztynie, Opolu, Ostrowie Wlkp., Poznaniu, Przemyślu, Raciborzu, Radomiu, Szczecinie, Tarnowie, Toruniu i Zamościu.

Redakcja: Urząd Rady Ministrów — Biuro Prac Usta wodawczych, Warszawa, al. Stalina 1/3.
Administracja: Administracja Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, Warszawa, ul. Bracka 20a.

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Drukarni Akcydensowej, Warszawa ul. Tamka 3